

La humanitat

Any III : Núm. 407
Barcelona, dimarts, 28 febrer de 1933

Redacció i Administració: Ronda Sant Pere, 11, pral. : Telèfons 24646 i 24647
Impremta: Muntaner, 49 :-: Telèfon 31518

Fundador: LLUIS COMPANYS

EL QUE ENS DIU UN «SENSE FEINA»

No poguent embarcar cap a Amèrica, el que a la seva terra passa fam és enviat a Barcelona

Molt s'ha parlat, en tots els tons i sota diferents punts de vista, de l'excessiva immigració que ve patint Barcelona. Les províncies d'Albacete, Múrcia i Almeria són les que ens donen un major percentatge d'immigrants que, seduïts pel prestigi de la gran ciutat, i volent fugir de llur misèria, no fan altra cosa que canviar la fam de localitat, agreujant el problema de l'atur forçós a Barcelona i creant a les nostres autoritats nous problemes difícils de resoldre.

Han estat fets, respecte a aquest problema, nombroses enquestes periòdiques. Han sortit estadístiques força eloqüents i personalitats enteses han donat la seva opinió, proposant remeis i cercant fórmules. Però, que nosaltres sapiguem, ningú ha requerit l'opinió dels infelïços immigrants, d'aquests dissortats que, cansats de sofrir en llurs terres ingrates, cerquen refugi a Barcelona, esperançats de trobar-hi pa i treball.

A la Plaça de la República, entaulem conversa amb un "murcià" escardalenc i d'ulls febrerosos...

—Com és que us decidireu a venir a Barcelona? —li preguntem.

—Què volia que féssim? A Yecla, que és el meu poble, no hi ha feina ni diners. Abans que veure morir de fam la dona i els meus fills, bé havíem d'intentar alguna cosa. Vaig saber que el "Caminos" organitzava una expedició a Barcelona i vaig procurar que ens hi inclogués. I aquí estem, esperant una feina que no surt... i patint gana.

Això del "Caminos" ens obre un extens camp informatiu.

—Expliqueu-nos això de l'expedició aquesta...

—Molt senzill. Anys enrera, el "Caminos" organitzava, des de Cartagena, expedicions d'obres sense feina a Amèrica. Per pocs diners, els traslladava a l'Argentina o a Cuba. I el negoci li anava força bé, doncs eren molts els que un cop allà, trobaven feina ben pagada, i aquests ho escrivien als del seu poble. No cal dir que mai faltava gent per a embarcar. Però aquest tràfec ara s'ha fet impossible. Les lleis d'emigració posen molts obstacles i per aquelles terres la misèria és espantosa. El "Caminos", ara, envia gent a Barcelona.

—Però aquí també hi ha crisi...

—Està clar, però mireu, jo no sé com és, però tots els de Yecla que han vingut, tots, a la curta o a la llarga, s'han col·locat. Jo hi tinc dos nebots que treballen al Foment d'Obres, Es qüestió de patir una temporada.

—Així, sou optimista?

—Naturalment, que ho sóc. Barcelona té moltes tecler per tocar i molt serà que, d'una manera o altra, no acabi trobant feina. Jo, trobo paisans per tot arreu... tramviés, brigades, construccions... I si vénen malament les coses, sempre és més fàcil trobar aquí un ajut.

—I com s'organitzen aquestes expedicions a Barcelona?

—Molts són els que vénen per la seva pròpia voluntat, sense necessitat de suggeriments de cap mena. Són aquells, en la seva majoria, que ja hi tenen un parent o un del poble i que, no podent viure allà on són, vénen a la bona de Déu, esperant que la sort els acompanyi. Però molts acudeixen al "Caminos" i a altres que també fan aquest negoci, per tal d'assabentar-se si a Barcelona hi ha feina.

—I la resposta sempre deu ésser afirmativa...

—Naturalment. A mi, va dir-me que aviat, a Barcelona, s'emprendran grans obres i hi mancarà gent. Que s'havia d'obrir, molt aviat, un tros de Granvia; que s'anava a començar el Port Franc i no sé quantes coses més. El cert és que per 40 pessetes ens ha portat a Barcelona... I aquí estem...

—Enganyats...

—No. No ho creguem. Si del que ens diu el "Caminos" no ens creiem ni la meitat. Però la qüestió és fugir d'allí. Aquí, tard o d'hora esperem trobar feina. Allí, no hi ha res a fer...

—Però, no veieu que perjudiqueu l'obrer català?

—En algun cas concret, no diré que no. Però la vida és cruel. En termes generals, crec que no perjudiquem a ningú. D'obres catalans parats no n'hi ha pas tants com sembla!

No volem contradir aquesta afirmació, que equival a reconèixer que el problema de l'atur forçós ens el planteja la immigració abusiva. I posem fi a la conversa...

—Així, doncs, creieu que serà impossible fer que no vinguin més immigrants?

—Mentre allà hi hagi fam i aquí hi hagi probabilitats, per llunyanes que siguin, vindran els d'allà cap aquí... És un fenomen natural... I és inútil capficar-s'hi...

Amb aquest "fatalisme" se'ns acomiada el sense feina vingut de Yecla.

Hom diu que els monàrquics, o sia els vils explotadors de la societat espanyola, els homes d'Annual i Monte Arruit, els pistolers de l'Anido i Arlegui, els que van mantenir a Espanya ignorant, bruta, servil i idiotitzada, volen tornar a realitzar una altra intentona.

Els fien en la generositat de la República!

Mes, si el crim es repetís ¡oh poble!, fes tu la Revolució ja que els dirigents no saben conduir-la.

DES DE LA
PORTA DEL SOL

(RETAULE
GROTESC)

Torna al Parlament l'ajer March. Tornar l'ajer del contrabandista mallorquí al Parlament vol dir haver de besantiar certes conomicacions hagudes entre ell i el partit radical.

Altra vegada el nom del famós mauter serà pronunciat a la Cambra i és jàcil que es parli de l'Emiliano i d'altres coses que perjudicaran el prestigi del partit al qual està afiliat.

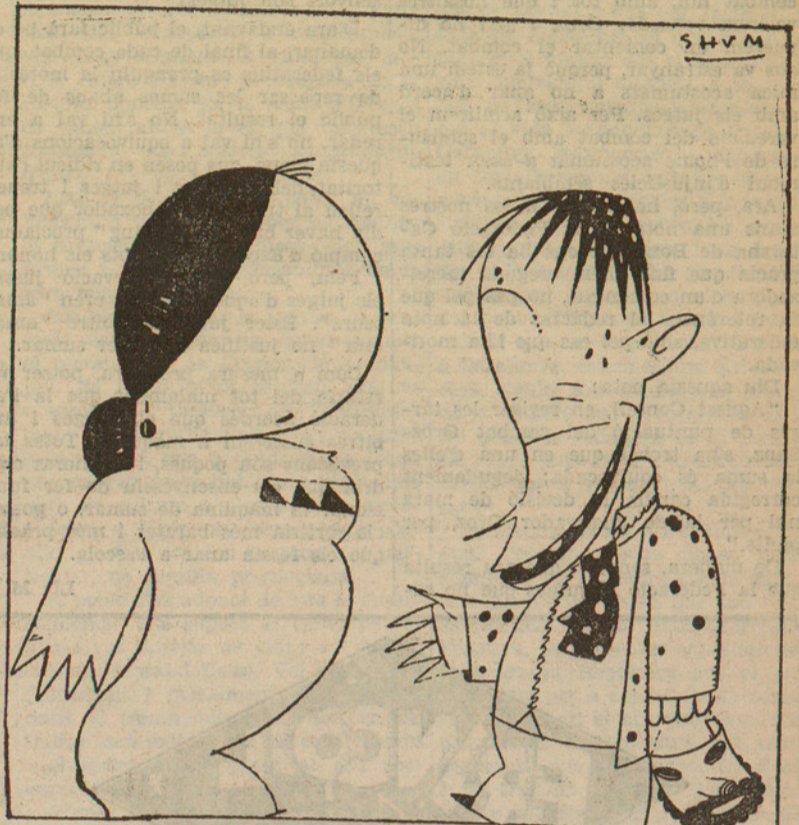
Feia ja dies que l'ajer March havia d'anar a la Cambra, tants dies com ja que els radicals varen començar l'obstrucció.

La desavinença entre els radical-socialistes es va posant en clar. No es tracta pas de discrepàncies amb la política del Govern. Es tracta que Marcel·lí Domingo s'ha fet la il·lusió d'ésser cap del Govern.

Don Marcelino, pel que es veu, no pot empassar-se la desfeta de les eleccions per al Parlament català. Don Marcelino somnia truites.

El Debate és un altre dels periòdics que llegim quan estem de malhumor i volem alegrar-nos. L'altre dia publicava la vida de Sant Julià i deia:

"San Julián, obispo de Alejandria desde el año 180, huyó, acompañado de numerosos fieles, a la gran soledad de Andrinópolis para librarse de la persecución de que los hacía víctima Menciono, presidente de Egipto, hombre bárbaro e inhumano. San Julián, animado del valor de los caudillos apostólicos, se declaró defensor de aquel puñado de fieles; pero su actitud sólo consiguió exasperar a los gentiles, que los sometieron a insospechadas torturas, hasta que dieron muerte al santo obispo y a cinco mil fieles que le acompañaban, que se mantuvieron adictos a Jesucristo. He-

—I què faràs, ara que s'ha acabat el Carnaval, per a divertir-te?
—Me n'aniré a Alemanya i em faré "nazi".
—Doncs ves amb compte que no et trenquin els "nazis"...

Manifestacions del senyor Prieto

No hi ha crisi ni pot haver-n'hi, ha dit el ministre d'Obres Públiques

Madrid, 28. — Els periodistes que acompanyaren el senyor Prieto en el seu viatge a Alacant, en tornar, a

Aranjuez, li demanaren que exposés el seu judici sobre el panorama polític, i ha dit:

cho tan cruel se cometió el año 189."

Avui no hi ha ja cap catòlic capaç de sacrificar la seva vida ni per a santificar-se. Els bisbes d'avui no estan per mals de cap. Només volen salut i bons aliments; per això estan tan grassos.

Ja hem tingut ocasió de jutjar-los. Segura, Mugica i altres, ens han donat l'exemple. A l'hora del sacrifici es fan el desentès.

A la Libreria Fe, de la Porta del Sol, hi hem vist un llibre de Francisco Vera titulat La cultura espanyola medieval. D'aquest llibre n'hem llegit després uns grans elogis a El Debate, La Nación, A B C, Informaciones i El Siglo Futuro.

Tots fan grans elogis: de la cultura espanyola des de l'any 409 a 1492, la qual cosa fa creure que la descripció de l'autor és molt acurada.

Es natural que els periòdics cavernícoles facin tants elogis de l'estat de la cultura espanyola l'any 409. De l'època paleolítica a què ells pertanyen fins a la invasió dels bàrbars, el progrés realment havia estat molt gran.

—Jo crec que no hi ha crisi ni pot haver-n'hi. S'ha de tenir en compte que la Constitució diu que no poden dissoldre's aquestes Corts fins que s'aprovin les lleis complementàries.

—Podria governar sol el senyor Lerroux?

—El senyor Lerroux no pot governar sol. No compta amb suficient nombre de vots encara que comptés amb els conservadors. El que podria succeir, en darrer terme, seria la formació d'un Govern de concentració republicana. Podria també ésser possible, cosa que no crec, que el cap de l'Estat dissolgués aquestes Corts, però seria una cosa anticonstitucional.

Els periodistes li preguntaren si parlaria el senyor Indaleci Prieto o el ministre d'Obres públiques.

El ministre somrient, ha contestat:

—Té el do de la ubiqüitat.

Reunió de la majoria d'Esquerra

A les onze d'aquest matí, sota la presidència del senyor Serra Hunter, s'ha reunit la majoria d'Esquerra del Parlament de Catalunya, en la qual hi han assistit el conseller-delegat, senyor Pi i Sunyer, consellers senyors Selvas, Mias i els ex-consellers senyors Comes, Terradelles, Xirau i Lluhi.

Entre altres assumptes s'ha tractat de l'acord pres pel Directori del Partit i comunicat a la majoria pel seu secretari, senyor Tauler, de modificar el paràgraf sisè de l'article 46 del projecte d'Estatut Interior i suprimir l'article 48 que fan referència a les atribucions del President de la Generalitat en el Consell i a la seva comparència al Parlament.

Respecte la primera modificació, es farà en el sentit que el President de la Generalitat tingui veu sense vot en les deliberacions del Consell.

La majoria acceptà sense discrepància aquestes esmenes.

Davant d'aquest acord els ex-consellers senyors Lluhi, Comes, Xirau i Terradelles, que tenien anunciada la seva intervenció en el moment que es discutiria aquest extrem al Parlament, renunciaren a ella.

En la reunió també es tractà de la situació dels Ajuntaments nomenats per l'article 29, pronunciant-se en contra de la seva continuació.

S'acordà demanar al Govern de la Generalitat que es resolgui el més aviat possible aquest extrem.

A dos quarts de dues abandonaren la reunió els senyors Pi i Sunyer i Mies, per tal d'assistir a la reunió del Consell a la Generalitat.

Ací no hi ha d'haver més que República i antirepública

Es molt aviat per a una altra cosa. I és clar que també molt tard perquè els enemics de la República es facin il·lusions.

Però la situació ha arribat a un punt en què és una traïció al règim no avantposar a les lluites de partit l'interès suprem del règim.

Mentre els cabdills disputen; mentre s'analitzen actituds i s'esperen resolucions personals de tals o quals parlamentaris, la Premsa hostil a la República, atement-se al vell refrany del "río revuelto", es desfà en injúries grolleres, en profecies calumnioses, en atacs a tot el que és essencial i fonamental en el nou règim, el que portà el poble per acabar amb aquesta caterva ruïnosa, que, altra vegada, a l'empar de la llibertat que té l'audàcia de negar, treu el cap i tracta de fer creure a la gent que és quelcom encara en aquesta Espanya republicana.

Es clar que ara té un motiu per explotar la confusió: les divergències entre alguns homes de la República. Per això el nostre requeriment s'adreça als amics, que amics nostres són tots els que es diuen i són republicans, i té tal caràcter d'urgència, que no resisteix comentar-los menuts ni consideracions orientals.

Aquí no ha d'haver-hi més que República i antirepública. El baladreig de la Premsa enemiga, la seva escandalosa ofensiva, han arribat a un extrem, que estan demanant la topada popular, ja que en definitiva qui mana en una democràcia és el poble. I el que actualment té raó sobrada per a ésser ell qui tiri a terra, no una, sinó totes les taules que tingui a mà.

No hi ha dret a sotmetre al republicanisme espanyol, que votà la República i la manté amb el seu entusiasme i està disposat en tot moment a defensar-la contra qualsevol felonja reaccionària, a aquesta simfonia de la contrarevolució, que no significa res; però pertorba la bona marxa de la reconstrucció nacional.

Ni un sol argument ha de donar-se als escembrats el dia 14 d'abril. El patriotisme així ho imposa. República i antirepública. Res més. I el qui no s'avingui a la concòrdia, que confessi que li importa més el partit que el triomf de les llibertats.

DEL CARNAVAL

"Bon cop de falç", una de les carrosses que més ha cridat l'atenció en la rua